

A taxiból kiszállva a kaszinó épülete óriásként emelkedik a magasba. A bejáratig hosszú lépcsősor vezet, amit most vörös szőnyeggel borítottak. Az ajtónál bemondom a nevemet egy nagydarab fickónak, aki pont úgy néz ki, mint egy öltönyt húzott gorilla. Lehúzza a nevemet a listáról, és beenged. A fények aranyként csillannak meg a pezsgőspoharakon. A hatalmas terem tele van nyüzsgéssel és étellel: nevetéssel, halk jazz zenével, a nyerőgépek és zsetonok csilingelésével. És van itt még valami, a felső tízezer hűvösen kiszámított mosolyai. Dominik mindig magabiztosan mozgott közöttük, mint aki pontosan tudja, hol a helye ebben a világban. Én viszont mindig kívülállóként éreztem magam. Csinos pincérhölgyek kínálják tálcaírók az italokat, egy poharat én is lemelek. Száraz pezsgő – nem rossz – bár, én az édeset jobban kedvelem. Körbejárom a termet a férjemet keresve, amikor váratlanul megérinti valaki a vállam. – Ez aztán igen anyukám! – Adam, Dominik üzlettársa nyom két puszit az arcomra. Mindig nyersen fogalmaz. Lassan a negyvent súrolja, de megint egy új lánnyal érkezett az oldalán. Zavartan bemutatkozunk egymásnak. Andrea. Túl fiatal és túl csinos Adamhez. – Gyere, Dominik itt lesz a terem végében – mondja és elindulunk hátra. Dominik egy kisebb társasággal beszélget. Megfordul és látom a döbbszerű tekintetét. *Győzelem!* – visszhangzik diadalmasan a fejemben. Dominik odalép hozzám, a keze a derekamra simul, és egy finom csókot lehel az ajkamra. – Gyönyörűen nézel ki – suttogja halkán mikor elhajol tőlem. Érzem, hogy lüktetni kezd az arcom. – Köszönöm – felelem. Sikerült. Elértem azt a hatást, amit akartam. A férjem újra csillogó szemmel, vágyakozva tekint rám. – Ez egy új ruha? – kérdezi – Eddig még nem láttam rajtad. – Igen. Tetszik? – kacéran végig simítok a ruhán, mintha csak megmutatnám, hol érdemes nézni. – De még mennyire! És a hajad is annyira jól áll így kibontva – finoman végig húzza az ujját az egyik tincsemen. A pulzusom szaporább lesz, a bőröm forróbb. Gyanítom, hogy ma éjjel végre megkapom azt a figyelmet és törődést, amit olyan régóta kívánok. – Szívem, nem fogod elhinni – kezdi izgatottan mesélni – de az előbb egy férfival azt beszéltek, hogy autószalont akar nyitni a városban, és erősen érdeklődött a mi cégünkről. Ha minden jól megy, akkor minket fog megbízni a kivitelezéssel. És ennyi volt. Ennyi volt az én nagy pillanatom, már megint a munka. A szeme már az új lehetőségtől ragyog. De az üzleti kapcsolatok fontosak – ezt Dominik mindig kihangsúlyozza. Én pedig a tökéletes feleség szerepében mosolygok és bólogatok. Csatlakozunk a társasághoz,

és kínosan bazsalygok, miközben az építőipar világaról diskurálunk olyan nővel, akik valószínűleg egy kalapácsot sem fogtak a kezükben. Az előbb még királynőnek éreztem magam ebben a ruhában. Most csak egy statisztának, aki rossz filmbe keveredett.

– Gyere, ott van! Beszeretnék mutatni neki – mondja Dominik. Az arca tele van elégedettséggel, mintha egy nagy lehetőség küszöbén állna. Hagyom, hogy az emberek között vezetve átnavigáljon a termen, miközben egy magas alak felé tartunk. Aztán felismerem őt. Lezser elegancia sugárzik belőle, mintha a világ összes idejével rendelkezne. Fekete inge a fényben szinte életre kel, hanyagul feltúrt ujjai mögött ott az összetéveszthetetlen magabiztossága. Egyik keze lazán a zsebében, a másikban egy whiskypoharat tart – mintha az is csak egy kellék lenne, amitől még veszélyesebben vonzóvá válik.

A szívem kihagy egy ütemet, és görcsösen szorítani kezdem Dominik kezét.

– *A francba! Hiszen ez Daniel!* – üvöltöm pánikszerűen magamban. A mosolya egy szempillantás alatt az arcára fagy, amint ő is észrevesz engem. A gyomrom összeugrik, a végtagjaim ólomként húznak a föld felé. Menekülnöm kellene. Előre, hátra, bármelyik irányba, csak el innen.

– Daniel, hadd mutassam be a feleségemet, Elizabetet. Liza, ő itt Daniel W... – Elizabet Hoffmann, örvendek – vágok közbe, mielőtt Dominik kimondhatná a vezetéknevét. A torkom kiszárad, a szívem hangosan kalapál, miközben várom, hogy Daniel belesimul-e a játékba.

Egy hosszú, végtelennek tűnő másodpercig csak néz rám, mintha mérlegelne. Aztán aggasztó mosolyra húzza a száját.

– Daniel Weber – mondja végül. És én pontosan tudom: most kötöttük meg a néma megállapodást, hogy ma este két idegen leszünk egymásnak. A kezét nyújtja. Nincs más választásom, megfogom. Az érintése hűvös, határozott, de a hüvelykujja egy leheletnyit végigsimít a kézfejemen. Egy alig észrevehető mozdulat, de az egész testemen végigszalad tőle a borzongás.

Tudja, hogy a testem emlékszik rá.

A következő percek lassított felvételnéppé peregnek. Dominik lelkesen ecseteli a leendő új projektet, hogy ez milyen remek lehetőség lenne az ő cégüknek. Daniel helyeslően bólogat, mintha tényleg csak ez érdekelné. De én érzem, hogy engem figyel. Tudom, hogy minden apró rezdülésem, minden kerülő tekintetem egy nyitott könyv a számára.

A poharam után nyúlok, hogy igyak, de a kezem enyhén megremeg.

– Minden rendben? – kérdezi ártatlanul.
A szívem vadul dobog, de az arcomon tökéletes nyugalommal bólintok.

– Persze. Csak egy kicsit meleg van itt.
A pohár mögül Daniel elégedett tekintete végigsiklik rajtam. Ez nem egy ártatlan kérdés volt, provokálni akart. Csak játszik velem, és ez még csak a kezdet. A levegő hirtelen mintha sűrű szirup lenne.

– Kimegyek a mosdóba – súgom oda halkán Dominiknak. Bólint, de már folytatja is tovább a monológját a nagy belső terek kihasználásáról. Lesütöm a szemem, amikor elmegyek Daniel mellett. Nem akarom látni az önelégült képét, ahogy jól szórakozik a visszavonulásomon. A mosdóban a hideg víz sem hűt le – mintha belülről égnék. Hogy kerül ide Daniel? Milyen autószalon?

Az ő múltjával biztos feketén fogja üzemeltetni. És ha Dominik is belekeveredik egy kétes üzletbe? A szívverésem elnyom minden gondolatot – csak a dobbanásokat hallom, egyre erősebben. Levegő kell. Most.

Egyenesen az erkélyre indulok, útközben leemelek egy poharat az egyik tálcáról. Az erkély hosszasan körbe öleli az egész épületet. A bejáratnál egy csapat szivarozó férfin kell átvágnom magam, de egy forduló után, egy eldugott hátsó részen, végre nyugalomra találok. A város fényei alatt, odalent, mint megannyi csillag, vibrál az éjszaka. A korlátnak támaszkodok, és mély levegőt veszek. Ahogy a tüdőm megtelik levegővel, úgy tisztulnak a gondolataim is. Belekortyolok a poharamba, de a pezsgő bizsergése most inkább vészjósló, mint ünnepi. Bevillan Daniel apró érintése a bőrömön, ahogy áramcsapásként ért. Azzal a pici mozdulatával képes volt olyan hullámokat korbácsolni a szívemben, hogy félek, megint elmerülök a múlt tengerében.

Dominik sosem tudott ilyen hatással lenni rám, Danielnek elég egyetlen pillantás is, és olyan gondolatokat kelt bennem, amiket egyébként szégyellnék, de most csak... Egyszerűen érzem őket.

Ez nem szimpla vágy – ez valami éhes, eleven, mohó – és bennem él. Csak azt nem tudom, hogy ez az éhség, amit érzek, összefér-e még azzal, amit valaha hűségnek hívtam.

Egy hűvös szellő felkavarja a szemetet a sarokból, és a száraz falevelek zizegve tánkra kelnek. A testem azonnal libabőrrel reagál – a hidegre... vagy talán az érzésre, hogy nem vagyok egyedül.

– Nem hívtál – a karcos hang mögöttem váratlan, és túl ismerős. Elég a puszta jelenléte, és már nem érzem a talajt a lábam alatt. Hiába próbáltam meg elbújni előle, mert ő mégis rám talált.

– Ezért követsz Daniel? – a hangomban több a védekezés, mint a vádolás. Mellém lép, és én próbálok úgy tenni, mintha ignorálnám a létezését, de lopva mégis figyelem őt. Egy szál cigarettát forgat az ujjai között, de nem gyújtja meg. A mozdulat lassú, szinte szertartásos – mint aki nagyon jól tudja, milyen hatást kelt vele.

– Úgy érzed vadászok rád? – a hangjában ott van valami sötét, hívogató tónus, amitől még szorosabban markolok rá a korlátra. Némán a várost nézem, mintha ott, a fénypontok között keresném a választ. Egy választ, amit igazából tőle várok, de félek megkérdezni.

Végül mégis kiszökik a számon:

– Mit akarsz, Daniel? – fordulok felé.

Daniel zsebre vágja a cigarettáját, és egyetlen lépéssel közelebb jön. Szó nélkül kiveszi a poharat a kezemből – csak most tűnik fel, hogy eddig mennyire görcsösen szorítottam. Belekortyol, de közben végig engem néz. Aztán, mintha semmi sem számítana, leteszi a korlát peremére.

A tekintete zavarba ejtően nyílt, de nyugtalan is. Talán benne is ugyanaz kavarog, amit én is próbálok magamban elhallgattatni. De ekkor mosolyra húzza az ajkait. Az a mosoly... Az a rohadt mosoly, ami régen képes volt leolvasztani rólam a bugyin kívül az önkontrollt is.

– Téged – feleli köntörfalazás nélkül, de olyan súllyal, hogy beleremeg a levegő. A mellkasomban bennreked egy sóhaj, a szívem tiltakozva rándul össze, mint aki nem számított ilyen válaszra.

– Ne mondd ezt – a hangom alig több egy suttogásnál. És akkor, a húszéves önmagam néz rá... Az, aki minden szóért, minden pillantásáért élt. De már nem vagyok az, aki akkor voltam. Azaz ostoba, naiv lány még hitt neki, de én már tudom, mibe kerül az ilyesmi.

– Ezzel elkéstem, Daniel – jelentem ki határozottan – Jó pár évvel – teszem hozzá, és csak remélem, hogy a tekintetem keményebb, mint a szívem.

– Házias vagyok – vágom hozzá, mintha csak egy pajzs lenne, amit magam elé rántok. – Két gyerekem van.

Daniel csak közömbösen bólint, mint akit ez sem érdekel.
 – Na és... Boldog vagy? – kérdezi.
 A levegő kifut a tüdőmből. A háttérből szűrődő hangzavar is elnémul.
 A kérdés nem bonyolult, de válaszolni rá olyan, mintha sót hintenék egy nyílt sebre.
 – Hogy merészeled? – sziszegem, és érzem, hogy az arcom lángolni kezd. A düh és a zavar egyszerre árad szét bennem.
 – Mégis hogy képzeled, hogy csak így berobbansz az életembe... Most meg bírálod a házasságomat, mintha bármi közöd lenne hozzá?!
 Hallgat. Nem védekezik, nem kér bocsánatot. Csak áll ott, és a csendje keményebb, mint bármilyen szó.
 – Tudod mit? Menj a francba, Daniel! Nem érdekel, mit akarsz. És ez az egész autózsalonos üzleted is gyanús.
 A hangom megremeg, és a mellkasom vadul zihál.
 – Ajánlom, hogy Dominikot hagyd ki ebből!
 – Félted? – kérdezi, és nem tudom eldönteni, gúnyolódik-e, vagy tényleg kíváncsi.
 – Nem akarom, hogy üzletet kössetek – vágom rá – Tartsd magad távol tőle... és tőlem is.
 De Daniel nem riad meg a levegőbe mondott fenyegetéseimtől. Még egy lépést tesz felém, mint aki tudja, hogy elég egy mozdulat, és minden összedől bennem, amit évekig építettem.
Ne gyere közelebb!
 Egyetlen döbbszívdoobbanásnyi csendben megáll körülöttem a világ.
Most kellene hátralépnem. Miért nem mozdulok?
 – Tényleg azt akarod, hogy eltűnjek? – kérdezi suttogva, és a hangja egyenesen megkísért.
 Az illata, ott lebeg köztünk, mint valami bűnös gondolat. Daniel tekintete egyenesen belefúródik az enyémbe, és mintha egyetlen pillantással eltörölne minden ésszerűséget. Vadul kapkodom a levegőt, mintha nem jutna belőle elég – a mellem alatt feszül a ruha, mintha az is tudná, mi zajlik bennem.
 Érzem, hogy csak egy lépés választ el attól, hogy elbukjak.
 Egy hajtincsemért nyúl, és finoman az ujja köré tekeri azt. Az egyszerű kézmozdulattól a bőröm alá kúszik valami régi, édesen fájó emlék: Daniellel összebújva fekszünk, a fejem a mellkasán pihen, és ő pont így játszik a hajammal. Mindig így aludtunk el.
 A tekintetem felvillan, és Daniel észreveszi azt az apró, remegő fényt a szemem sarkában – még mielőtt én is felfognám.
 Közelebb lép, érzem a lélegzetét a bőrömön.
 Ez most nem egy múltidéző álom, nem illúzió. Ez most tényleg a valóságban történik velem.

– Te vagy a legsötétebb vágyam, Liza. Téged akarlak – leheli szinte a fülembé. A szívem veszettül a torkomban dobog, de nem állok hátrébb. Már nem érdekel, hogy mi helyes, és mi nem az. A pokolba a következményekkel... csak érintsen meg végre!

– Liza, mindenhol kerestelek – Dominik hangja olyan, mint egy vödör hideg víz, amit valaki rám borított.

– Minden rendben? – kérdezi, miközben közeledik. Azonnal ellépek Danieltől. Még mindig érzem az illatát, és a közelségét. De a bűvölet lepergett rólam.

– Igen, csak... egy kis friss levegő kellett – mondom, és visszatérek a jelenbe. A levegő hűvösebb lett, vagy csak az izgalomtól reszketek? Dominik mellettem áll, kipirult arccal és ártatlan mosollyal, mit sem sejtve arról, hogy egy szempillantás választott el attól, hogy eláruljam őt.

Daniel mozdulatlanul áll, még mindig azzal a jéghideg, kiismerhetetlen tekintettel. Úgy tesz, mintha nem történt volna semmi. Mintha nem remegett volna meg alattunk a világ pár perccel ezelőtt.

– Épp kijöttem rágyújtani, mikor megláttam a nejed – mondja Daniel könnyedén, mintha csak egy időjárásról szóló megjegyzést tenne – Olyan furcsán nézett ki... mintha bujkálna valaki elől.

A szavai úgy csapódnak belém, mint egy robbanás. Kívülről próbálok rezzenéstelen maradni, de belül... belül mintha hirtelen meztelen lennék a két férfi előtt. Közelebb húzódik Dominikhoz. Éreznem kell, hogy még mindig hozzá tartozok.

– Túl sok volt odabent minden. A zaj, az emberek, a gondolataim – magyarázom – De most már jobban érzem magam.

– Már azt hittem, meglógtál nélkülem – próbál viccelődni Dominik, de a hangja túl laza, az alkohol már elmosta a szavak életét.

Gyengéden átöleli a derekamat, mintha a karjával akarná visszatartani a világ kiszámíthatatlanságát. Daniel állkapcsa megfeszül, ahogy ránk néz. Az arcán halvány mosoly suhan át, de nem a barátságos fajtaból.

– Néha csak akkor vesszük észre, mennyire értékes valami... amikor már túl késő – szólal meg halkán, de a szavai olyanok, mintha egy penge csúszna végig a gerincemen.

Dominik kínosan felnevet.

– Most már eszem ágában sincs szem elől téveszteni – mentegetőzik, de úgy tűnik, ő se tudja hogyan reagáljon.

Azonnal kínos csend támad.

A feszültséget tapintani tudnám, inkább összehúzómagam, mint aki épp csak túlélni próbál.

Két férfi áll mellettem – egyforma magasság, mégis mintha Daniel árnyéka hosszabbra nyúlna. Dominik keze finoman pihen a derekamon, az érintése gyengéd, mint egy régi takaró – amit már annyiszor kimostak, hogy nincs is illata, csak beleivódott emlékei. Daniel vele szemben maga a tűz, amitől az ember megég, de én mégis újra és újra beledugnám a karomat. Daniel olyan természetességgel uralja a teret, mintha ő lenne a holdvilág a sötét éjszakában. Most döbbenek rá, hogy pontosan ott állok, ahol a szenvedély és a hűség ösvénye elválik egymástól.

– Menjünk be – mondom halkán Dominiknak – Kezd hideg lenni. Bólint és elindulunk, de hirtelen visszafordul.

– Daniel, csatlakozol hozzánk?

Liftezni kezd a gyomrom a válaszra várva. A bőröm alatt viszketni kezd valami – a büntudat, a vágy, a félelem, talán mind egyszerre. Daniel megrázza a fejét, és újra előhúzza a doboz cigarettáját.

– Kihasznlom ezt a kis nyugalmat – feleli, mintha valóban visszavonulna. Az öngyújtó fénye megvillan az arcán és egy pillanatra, mintha tényleg feladná. Ahogy elindulunk befelé, még akaratlanul visszanezdek rá. Ott áll a korlátnál, füstkarikák közt – mint aki vagy gyászol valamit, amit már elveszített vagy...

– Hé, Dominik! – szól utánunk.

...vagy épp most találja ki, hogyan fogja visszavenni.

– A héten keresni foglak, hogy átbeszéljük a részleteket, és megkössük a szerződést! A szavai látszólag ártatlanok, de bennem mégis úgy ütnek, mint egy célzott lövés. Egy „nem vonulok vissza” kiáltás, beburkolva egy ártatlan mondatba. Bent a teremben próbálok újra levegőt venni. Nevetés, poharak csilingelése, játékhangok, mintha semmi sem történt volna. De belül minden darabjaira hullott. Mosolyogva próbálok meg egyben tartani a reszkető részeim.

– Mit gondolsz Danielről?

Megtorpanok. Dominik kérdése váratlanul ér. A világ mintha újra kilengene körülöttem.

– Hogy érted ezt? – kiszárad a szám, de leplezni próbálok a zavarodottságom.

– Csak... érdekes fickó. Nem beszélgettetek? – a hangjában van valami furcsa, mintha gyanakodna.

Talán csak túl sokat képzelek bele, vagy túl jól ismer már?

– Nem sokat - a hangom nyugodtnak tűnik, de a szívem a torkomban dobog – Épp csak odalépett megkérdezni, hogy jól vagyok-e, amikor megjelentél te is. Egy pillanatra megállok, aztán gyorsan terelem a témát.

– Nem keressük meg Adam-éket? Lenyomhatnád őt pókerben.
Dominik elvigyorodik.
Az este hátralévő része valami groteszk álomként telik. Csatlakozunk Adamékhez. Nevetünk.
Játszunk valamelyik flipperen, aztán egy kör póker is lemegy, ahol Dominik elviccelte az
összes zsetonját.
De én... én nem tudok kikapcsolni. Nem tudok önfeledten szórakozni. Állandóan a hátam
mögé nézek, mintha valamilyen megszállott, paranoiás lennék. Minden pillanatban azt várom,
hogy meglepetésszerűen Daniel megjelenik a semmiből. De nem jön. Furcsa érzés ereszkedik
rám: megkönnyebbülés vagy talán csalódottság.
Hajnali egy óra. A teremben még pezseg az élet, mintha senki nem akarná, hogy véget érjen
az este. Dominik és Adam a rulett asztalnál ülnek, már nem számolják a köröket – csak a
pillanatnak élnek.
Dominik arca kipirult, a nyakkendője félig kilazítva. Adam hangja túl hangos, és a viccei is
egyre szemtelenebbek.
– Menjünk haza. Elfáradtam. – a kezem Dominik vállára teszem.
Dominik csak néz rám, aztán rápillant Adamra, majd újra rám, és bólint.
– Rendben – felálláskor enyhén meginog– Fogjunk egy taxit.
Utoljára még végig pillantok a hatalmas termen.
Az este valódi vendégét keresem, aki még mindig ott áll a szívemben. Egy veszélyesen
vakmerő férfit, aki épp most indított támadást az életem ellen. És én már nem tudom, hogy
harcolni akarok ellene – vagy megadni magam.

Beülünk a taxiba, autóillatosító és bőr jellegzetes szaga csapja meg az orrom. A rádió halkan duruzsol. Mikor elindulunk, csak a gumikkal játszó aszfalt surrogása tölti be a teret, meg Dominik légzése – ritmusos, kissé lassú, mint aki csak most kezd kijózanodni. Az ablakon keresztül bámulom az elsuhanó utcafényeket. Még érzem az este ízét a nyelvemen – pezsgő, vágy és hazugság keveréke. Dominik bal keze a combomon pihen, ujjai monoton mozgással simogatnak. Érzem a bőrének melegét, de nem elég forró. *Mégis mi a franc történt velem...?* Bármennyire is próbálom irányítani a gondolataimat, csak Daniel jár a fejemben. Az a pillanat, amikor a tekintete megragadta az enyémet. Meztelennek éreztem magam pusztán attól, ahogy nézett. A kízó közelsége, mintha egy fekete lyukként vonzana magához. És aztán... mi történt volna, ha Dominik nem jelenik meg? Tudtam, mit akarok abban a pillanatban. Ott álltam előtte, reszkető ajkakkal, szinte könyörögve – hogy vesse rám magát, hogy mozduljon, és faljon fel végre. Az idegeim megfeszülve várták, hogy elveszítsem magam benne. Mi mindent kockáztattam volna... A férjemet. A családomat. Azt a világot, amiben addig hittem.

Anya vagyok – elvileg az, aki védi a családi egyensúlyt. Egy biztos pont. És mégis... valahol mélyen felébredt bennem valami. Valami meggondolatlan és veszedelmes.

Érzem, hogy még parázslík bennem a vágy, a hiány. A tiltott gondolatok miatt, már nem tudom, hol a határ, és hogy mikor léptem át. Dominik megbízhat bennem? A gyerekeim számíthatnak rám? És a legijesztőbb kérdés... én már egyáltalán felismerem azt, akivé lettem? Vagy végleg elveszítettem önmagam? – Jól vagy? – Dominik töri meg a csendet, hangja lágy és álmos. – Igen – hazudom olyan ridegen, hogy én is megborzongok tőle. Most veszem csak észre, mennyire elzárkóztam Dominiktól – észrevétlenül, de kikerülhetetlenül. Dominik nem szól. Talán ő is érzi, hogy falakat emeltem közénk. – Tudom, hogy nem szereted az ilyen eseményeket – mondja végül halkan – De örülök, hogy velem voltál.

Örül...A szívem összerándul. Nem tudom mit mondhatnék. Kérjek bocsánatot, amiért soha nem beszéltem Danielről?

Mondjam el, hogy bárhogy is próbálkozom, nem tudom kítaszítani magamból azt a képet, amikor ott állt velem szemben, és én csak azt akartam, hogy szétszedjük egymást? Meséljem el, hogy csupán percekre voltam attól, hogy felrúgjam a házassági eskümet? Valljam be neki, hogy Danieltől elvesztem a kicseszett józan eszem? A ház előtt lassít a sofőr, majd megáll. Dominik fizet, aztán kiszáll, és úriemberként kinyitja nekem az ajtót.

A házban csend van. Az a fajta, ami nyugtalanító, mert még jobban kiemeli, mennyire hiányzik belőle valami.

Kabátjainkat szó nélkül akasztjuk fel, a cipőink tompa puffanással landolnak a padlón. Dominik a konyhába megy vízért. Én a lépcső felé veszem az irányt, mintha a testem menekülne, de az agyam utoléri.

A fürdőben lemosom a sminkemet, a fekete tusvonal a szememről eltűnik. A tükörben újra a régi ismerős arcom köszön vissza, de az a nő, aki ma este voltam, valahogy még ott marad a tekintetemben.

Kifésülöm a hajamból a göndör fürtöket, ujjaim végigsimítanak a nyakamon. A ruha cipzárjához nyúlok.

Ekkor jelenik meg mögöttem Dominik.
– Segítsek? – kérdezi csendesen.

Közelebb lép, a keze a hátamra simul.

A cipzár lassan ereszkedik alá, a fém hangja szinte harsog a csendben. A tükörben nézem, ahogy a tekintete rám szegeződik – nem úgy, mint aki megkíván, hanem mint aki valamit már megszokott.

– Nagyon csinos voltál ma este – suttogja, miközben a vállamhoz hajolva, apró csókokkal kíséri le a ruhát. Ez most ő? Vagy csak az üres poharak beszélnek helyette? Rámosolygok a tükörből – de annyira erőltetett, hogy még nekem is büntudatom támad. Most csak egyvalakire tudok gondolni. Egy másik kéz érintésére. Egy másik száj forróságára. Egy másik férfira, aki nem simogat, hanem szétszaggat. Daniel. Őt érzem most mindenhol, és bármennyire is fáj, Dominik érintése alatt idegennek érzem magam.

– Ma inkább ne – mondom halkán – Fáradt vagyok. Dominik csak bólint, de van valami fájdalmasan felnőtt a mozdulatában, abban, ahogy elfordítja a fejét, és még egyszer sem próbál meg erőltetni semmit, mielőtt kimegy.

Én csak esetlenül állok, félig levetett ruhában, a tükörképemmel szemben. Miután becsukja maga mögött az ajtót, úgy érzem, levegőt is csak most kapok újra. Kibújok a ruhából, miközben csilingel egyet a telefonom. Csak nem a gyerekekkel történt valami? – fut át az agyamon az aggodalom. Előásom a kistáskám aljából a mobilom, a kijelző fénye hirtelen élesen vág az arcomba. Sms jött. A feladó nem más, mint *Daniel Weber*. A szívem olyan erővel dobban, mintha a bordáimat próbálná szétfeszíteni. El is felejtettem, hogy elmentettem a számát. Görcsbe rándul a gyomrom, az ujjam remeg, mikor megnyitom az üzenetet.

„Csak néztelek ma este, és megőrijtett, amit láttam. Kár, hogy azt a szép ruhát nem én vehetem le rólad.”

Először azt hiszem ez valami rossz tréfa. De ez, még viccnek is szörnyű. Honnan...?

A kérdés kalapácsként csattan a fejemben. Honnan tudja a számomat? Mire észbe kapok, már újra belenézek az üzenetbe, mintha a betűkön túl más is lenne benne. Valami izgalmas, valami amitől... félnem kellene? A telefonomat bámulom, ujjaim szorosan a készülék köré fonódnak, mintha attól félnék, hogy az üzenet elillan, ha nem tartom elég erősen. Először a gyomromban érzem – azt a hideg, csúszós rémületet. Aztán feljebb kúszik a torkomba, és végül szétterül a mellkasomban valami egészen más... valami nyugtalanítóan édes.

Daniel.

A férfi, aki már az első pillantásával belém mart. Aki meg sem érintett igazán, de mégis képes volt kizökkenteni mindenből, amit eddig biztosnak hittem. A tükörben újra belenézek a saját tekintetembe. A szemhéjfesték apró maradványai, kissé csapzott haj, a meztelen bőröm, és a szemem... A szemem, ami most izgatottan csillog, mert újra csak ő van a fejemben. – Bassza meg... – suttogom magam elé, és leülök a fürdőkád szélére, a hideg csempe a combomnak nyomódik. Neki honnan van meg a számom? Múltkor én nem adtam meg neki. Mégis itt van. És ez... Valahogy még ijesztőbbé teszi. Olyan, mintha figyelne. Daniel egy ragadozó, aki akkor lép

elő, amikor már nem tudok visszavonulni.
De közben... Közben ott a vágyakozás is. A büntudat mellé most becsúszik valami más is: az
érzés, hogy Daniel tényleg engem akar. Tényleg engem kíván.
A férjem ma este kedves volt. Udvarias. De nem szédültem meg tőle.
Daniel nem mondta, hogy szép vagyok. Nem bókolt, nem próbált finomkodni. Csak azt
mondta és írta, amit gondol.
És ez félelmetes... félelmetesen vonzó.
Az ujjaim maguktól mozognak a képernyőn.

„*Honnan tudod a számomat???*”

Küldés.

Alig pár másodperc telik el, és a válasz már ott is van.

„*Mindig megszerzem, amit akarok.*”

Tipikus Daniel válasz, nem csak külsőre nem változott semmit. *Persze hogy megszerzi...* Még
azt is, amit nem kéne.
Most mégis mit tegyek? Válaszoljak?
Törölnöm kellene az üzenetet, a számát... *mintha sosem létezett volna?* Ugyan már.
De mi van, ha újra írni fog? Mi van, ha nem? És mi van, ha felhív? Ha Dominik felveszi...
Eluralkodik rajtam a pánik, és gyorsan lenémítom a telefont. Talán le kellene tiltanom a
számát. Talán...
Nagyot sóhajtva hátra vetem a fejem. Csak bámulom a fehér plafont.
Mit vársz tőlem, Daniel? – *suttogom dühösen.* Nem vagyok benne biztos, hogy tényleg azt
akarom, hogy eltűnjön.
A kijelzőn meglátom az időt: 2:26.
Kimerültem, és már képtelen vagyok tiszta fejjel cselekedni.
Végül bezárom az üzenetet, nem válaszolok.
Dominik már mélyen alszik, mikor befekszek mellé. Csak figyelem, ahogy lassan fel és le
mozog a takaró a mellkasán. A telefonomat kivételesen az éjjeli szekrény helyett a párnám alá
rejttem.
Lassan lehunyom a szemem, és arra gondolok, mennyire megvetem magam, amiért nem a
férjem érintésére vágyom.